

Pinstrup: Det ærede Medlem Hr. Olufson nævnte nu nogle Tal, men stillede dem ikke i Forhold til den samtidig gældende Løn. Det er det, det drejer sig om. Det ærede Medlem maa ikke vente, at Landbruget i Almindelighed skal prisgive nogen enkelt til en saadan brutal Behandling som den, de i dette Tilfælde blev udsat for fra de samvirkende Fagforbunds Side, og overgive dem til økonomisk Ruin. Det kan man ikke, fordi Landbrugets Forhold er anderledes end Storiindustriens. Det burde det ærede Medlem som forhenværende Landmand vide. Der er et mere intimt Samarbejde i en Landbrugsbedrift mellem Driftslederen og de Folk, han antager, end i de store Fabrikker, hvor alt gaar mere maskinmæssigt til. De Vilkaar kan danske Landbrug ikke arbejde under og trives under. Derfor vil det ærede Medlem erfare, at det Forsøg, her er gjort, vil alle Klasser indenfor Landbruget, saavel Husmandsforeningerne som Landboforeningerne, vende sig imod. De vil slaa sig sammen imod noget saadant, som vil føre til Ruin for det danske Landbrug.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Olufson har Ordet for en kort Bemærkning.

Olufson: Jeg nævnte de tarifmæssige Lønninger og satte dem i Forhold til de Lønninger, som Arbejdsgiverne i Kolindsund bød. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup forstaar det godt, men han søger at komme uden om det, fordi Misforholdet er saa graverende, at han ikke kan forsvare det. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen hævder ikke at have noget imod, at Arbejderne slutter sig sammen i Foreninger. Men det er netop det, Striden stod om i Kolindsund, fordi Arbejdsgiverne nægtede at forhandle med Arbejdernes Organisation; de vilde kun forhandle med Arbejderne enkeltvis, hvor de vidste, at de havde fat i den lange Ende af Hammelen. Det er netop det, som Resolutionen fra de samvirkende jydsk Landboforeningers Delegeretmøde giver Udtryk for, idet den vender sig i Kamp imod denne Organisation og paa kalder alle Landbrugsorganisationers Hjælp dertil.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, at jeg ved helt vel, at Landbruget arbejder under andre Vilkaar end Industrien, men det burde dog ikke være ensbetydende med, at nu og i al Fremtid skulde Landbruget staa som den daarligst betalende Arbejdsgiver her i Landet. Det er nemlig

i Øjeblikket Tilfældet. Under Krigen, vil jeg minde det ærede Medlem om, maatte en stor, ja, langt den største Del af den danske Landarbejderstand gaa til Hjælpkassen for overhovedet at eksistere. Men i øvrigt er det netop et Tegn paa de ærede Medlemmer Hr. Pinstrups og Hr. Knud Kristensens Ensidighed, at de stadig vender sig i stærke Ord imod Arbejdernes Organisationer, medens man overfor Arbejdsgiverforeningen, der har langt strengere Love — og jeg kan i saa Henseende henvise til Tal, som den højtærede Socialminister fremkom med i Fjor —, kun har blide Ord, hvis man overhovedet siger noget; men som Regel tier man. Man vender sig fra denne Side ensidigt imod Arbejderne, og det er til denne Kamp, jeg byder de Herrer velkommen, fordi jeg er sikker paa, at det vil blive dem, der kommer til at trække det korteste Straa.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Simonsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Simonsen: Kolindsund maa være gaaet adskillige af de ærede Medlemmer indenfor Venstre i dette Ting paa Hjernen; jeg har sjælden set en Sag blive stillet saaledes paa Hovedet, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen og flere stiller Kolindsund-Sagen paa Hovedet. Man taler i de stærkeste Ord om Arbejdernes Brutalitet og Overfald, men Arbejderne har intet som helst ulovligt gjort. Vi har jo en Landsretsdom for, at deres Optræden er fuldstændig lovlig, Arbejderne staar med Loven og Retten paa deres Side. Det, hele Sagen drejer sig om, er, at de vil have Lov til selv at bestemme, hvem de vil arbejde for, og at være medbestemmende med Hensyn til, hvor meget de skal have for Arbejdet. Det er altsaa det, som er Lov og Ret i Landet, de Herrer vil omstyrte. Vi plejer ellers at holde paa, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, og naar Domstolene har ramt Arbejderne, saa holder de Herrer stærkt paa, at det er den højeste Retfærdighed. Men her, hvor Arbejderne har en Landsretsdom og sikkert ogsaa vil faa en Højesteretsdom for, at de intet som helst ulovligt har begaaet — de har Lov til at arbejde, for hvem de vil, og de har Lov til at lade være med at arbejde, naar de ikke har Lyst dertil —, her anlægger de Herrer straks et helt andet Syn. De Herrer vil indføre Tvangsarbejde, vil komme med Politiet og tvinge Arbejderne til at arbejde